

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Obvodní soud pro Prahu 2 rozhodl soudkyně Mgr. Terezou Jachura Maříkovou ve věci

žalobkyně: **L. K.** narozená **[redacted]**
bytem **[redacted]**
zastoupená advokátkou Mgr. Janou Zwyrtek Hamplovou
sídlem Olomoucká 36, Mohelnice

proti
žalovanému: **Česká republika - Ministerstvo spravedlnosti,**
sídlem Vyšehradská 16, Praha 2,
zastoupený Úřadem pro zastupování státu ve věcech majetkových
sídlem Rašínovo nábřeží 42/390, Praha 2

o 1 920 000 Kč s příslušenstvím,

takto:

- I. Žaloba s návrhem, aby žalovaný byl povinen zaplatit žalobkyni částku ve výši 1 920 000 Kč, se zamítá.
- II. Žalobkyně je povinna zaplatit žalovanému náklady řízení ve výši 1 500 Kč, do tří dnů od právní moci rozsudku, k rukám žalovaného.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala po žalovaném zaplacení v záhlaví uvedené částky jakožto přiměřeného zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu v důsledku nezákonně vedeného trestního řízení u Okresního soudu v Chomutově pod sp. zn. **[redacted]**

Žalobkyně uvedla, že Policií České republiky bylo proti její osobě zahájeno trestní stíhání pro přečin porušení povinnosti při správě cizího majetku z nedbalosti podle § 221 odst. 1 trestního zákoníku. Po podání obžaloby pak rozsudkem Okresního soudu v Chomutově ze dne 3.4.2019 byla žalobkyně podle ustanovení § 226 písm. b) trestního řádu obžaloby zproštěna. Žalobkyně uvedla, že jak Policie ČR, tak státní zastupitelství mělo po celou dobu trestního stíhání k dispozici důkazní materiál, ze kterého vyplývalo, že kupní cena nemovitosti byla řádně a velmi konkrétně odůvodněna již v době prodeje, špatným technickým stavem nemovitosti, tedy již v té době orgány činné v trestním řízení mohly dojít k tomu, že trestní stíhání žalobkyně je zcela účelové a nesmyslné, kdy také vykládali zákon obcí v neprospěch jak žalobkyně, tak dalších obžalovaných a to v rozporu se zněním zákona o obcích, tak, se všemi listinami, které byly v řízení jakožto důkazy předloženy. Dále se žalobkyně ve své žalobě obsírně vyjádřila ke konání orgánů činných v trestním řízení a k jejich pochybení. V důsledku nezákonně vedeného trestního stíhání žalobkyni vznikla nemajetková újma, neboť tímto trestním stíháním bylo zasaženo do její lidské důstojnosti a dlouhodobě narušen soukromý život. O případu se psalo v desítkách článků v médiích, kdy s ohledem na to, že [REDAKCE] kde žalobkyně žila, jsou malé město, všichni občané věděli, že žalobkyně je trestně stíhána. Zájem médií byl násoben tím, že jedním ze stíhaných kolegů byl P. [REDAKCE] R. [REDAKCE] který se v mezidobí stal [REDAKCE]. Trestní stíhání pak trvalo více jak dva roky a následkem trestního stíhání došlo u žalobkyně ke ztížení společenského a pracovního uplatnění, trpěla psychickými problémy - úzkostmi, stresem, nespavostí, poruchami pozornosti, nesoustředěností apod. Také se začala více vyhýbat lidem, ať již v pracovním či soukromém životě, neboť se obávala dotazů na předmětnou kauzu. Žalobkyně také místo toho, aby se věnovala rodině, práci, svým zájmům, musela se věnovat své obhajobě v trestní věci, traumatizující pro ni byly výsledky, soudní jednání. Žalobkyně pak pracuje přes 20 let v místním zdravotním středisku jako zdravotní sestra u praktického lékaře, což znamená každodenní kontakt s lidmi. Pacienti věděli o trestním stíhání, dennodenně se žalobkyně ptali, což pro ni bylo traumatizující a stresující. Také měla trvajících obavy o svou práci, protože pro zaměstnavatele musí být v daném oboru důvěryhodná. Na případ trestního stíhání se žalobkyně ptali rodinní přátelé, což znamenalo, že žalobkyně se nakonec kontaktů s lidmi začala téměř vyhýbat. Žalobkyně svůj nárok na poskytnutí přiměřeného zadostiučnění ve výši 2 000 000 Kč předběžně uplatnila u žalovaného, kdy tento jí uhradil částku ve výši 80 000 Kč. Žalobkyně proto touto žalobou nárokuje doplatek uplatněné částky.

2. Žalovaný ve svém vyjádření nesporeoval, že u něj žalobkyně předběžně uplatnila svůj nárok na poskytnutí přiměřeného zadostiučnění ve výši 2 000 000 Kč dne 5.8.2019 v důsledku nezákonně vedeného trestního stíhání u Okresního soudu v Chomutově pod sp. zn. [REDAKCE]. Žalovaný po projednání dané žádosti dospěl k závěru, že v řízení došlo k vydání nezákonného rozhodnutí představující usnesení o zahájení trestního stíhání proti žalobkyni a z tohoto titulu poskytl žalobkyni na nemajetkové újme omluvu a zadostiučnění ve výši 80 000 Kč. Dále žalovaný nesporeoval, že usnesením Policie ČR ze dne 29.7.2016 bylo proti žalobkyni zahájeno trestní stíhání pro trestný čin porušení povinnosti při správě cizího majetku podle § 221 odst. 1 trestního zákoníku. Dne 20.1.2017 byla k Okresnímu soudu v Lounech podána Okresním státním zastupitelství v Lounech obžaloba. Dne 1.3.2017 bylo vydáno usnesení, na základě kterého byla věc Okresnímu soudu v Lounech odňata a přikázána Okresnímu soudu v Chomutově. Dne 29.3.2017 byl ve věci vydán trestní příkaz, proti kterému podala žalobkyně dne 6.4.2017 odpor. Žalobkyně pak byla na základě rozsudku Okresního soudu v Chomutově ze dne 3.4.2019 zproštěna obžaloby pod § 226 písm. b) trestního řádu. Žalovaný při stanovení výše přiměřeného zadostiučnění přihlédl ke třem základním atributům: povaha trestní věci, délka trestního řízení a následky způsobené trestním řízením v osobní sféře žalobkyně. Pokud jde o povahu trestní věci, žalobkyně byla

restně stíhána pro restný čin porušení povinnosti při správě cizího majetku, kdy se jedná o druh restné činnosti obecně nemající výrazně dehonestující charakter jako například u násilné restné činnosti. Vliv délky restního řízení pak byl do jisté míry podle žalovaného nepatrný, neboť restní stíhání žalobkyně trvalo po dobu dvou let a deseti měsíců, avšak tuto délku lze vzhledem k okolnostem případu považovat ještě za přiměřenou. Na délku restního stíhání měla vliv i skutečnost, že ve věci bylo vypracováno několik znaleckých posudků. Pokud jde o konkrétní zásahy do osobní sféry žalobkyně, žalovaný uvedl, že tyto musí být prokázány. K prokázání újmy ze strany žalobkyně však v daném případě došlo spíše okrajově. Ohledně namítané medializace je nutno uvést, že toto je pouze prostým důsledkem zásady veřejnosti restního řízení a obecných veřejných poměrů případu. Z tohoto důvodu pak nelze přičítat státu k tíži, že presumpce nevinny byla narušena sdělovacími prostředky (např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 3.7.2012, sp. zn. 30 Cdo 4280/2011). Žalovaný v této souvislosti odkázal na věc vedenou u Obvodního soudu pro Prahu 2 pod sp. zn. [REDAKCE]

[REDAKCE] V tomto případě byl poškozený restně stíhán pro restný čin porušování povinnosti při správě cizího majetku a pro restný čin zneužívání pravomoci veřejného činitele. Restní stíhání pak trvalo dva roky a devět měsíců, tedy stejně tak dlouhou dobu jako v případě žalobkyně. Oproti věci, která je předmětem tohoto řízení, hrozilo žalobci jakožto poškozenému rest v odnětí svobody v trvání až deseti let. Poškozenému bylo přiznáno zadostiučinění ve výši 100 000 Kč. S přihlédnutím ke skutečnosti, že žalobkyně byla ohrožena uložením restu odnětí svobody v trvání šesti měsíců, lze tak zadostiučinění ve výši 80 000 Kč považovat za odpovídající.

3. Mezi účastníky řízení nebyla sporná skutečnost, že žalobkyně se předběžně se svým nárokem na náhradu nemajetkové újmy, která jí měla vzniknout v souvislosti s nezákonným restním stíháním její osoby v řízení vedeným u Okresního soudu v Chomutově pod sp. zn. [REDAKCE] ve výši 2 000 000 Kč, obrátila na žalovaného dne 5.8.2019. Žalovaný po projednání tohoto nároku dospěl k závěru, že ve věci je dán odpovědností titul v podobě vydání nezákonného rozhodnutí, za což žalobkyni poskytl omluvu a peněžité zadostiučinění ve výši 80 000 Kč. Dále není mezi účastníky řízení sporné, že proti žalobkyni bylo zahájeno restní stíhání a to usnesením Policie ČR ze dne 29.7.2016, pro restný čin porušení povinnosti při správě cizího majetku podle § 221 odst. 1 restního zákoníku. Následně dne 20.1.2017 podalo Okresní státní zastupitelství v Lounech obžalobu k Okresnímu soudu v Lounech, přičemž tento soud dne 1.3.2017 vydal usnesení, na základě kterého byla věc Okresnímu soudu v Lounech odňata a přikázána Okresnímu soudu v Chomutově. Dne 29.3.2017 byl ve věci vydán restní příkaz, proti němuž podala žalobkyně dne 6.4.2017 odpor. Žalobkyně pak byla na základě rozsudku Okresního soudu v Chomutově ze dne 3.4.2019 zproštěna obžaloby podle § 226 písm. b) restního řádu.
4. Z výslechu svědka J. [REDAKCE] U. [REDAKCE] vzal soud za prokázané, že žalobkyni zaměstnává jako zdravotní sestru od roku 2006, pracovně s ní spolupracuje od roku 1998. Žalobkyně je tedy zdravotní sestrou ve zdravotním středisku v ordinaci praktického lékaře. O restním stíhání žalobkyně věděl, toto žádným způsobem neřešil, neboť mu věc přišla absurdní. V době restního stíhání mívala žalobkyně [REDAKCE] které se oproti době před restním stíháním zvýraznily. Tento stav pak vyžadoval vyšší spotřebu analgetik. U žalobkyně se také rozvinuly [REDAKCE] což jako lékař řešil předepsáním léků, a to jednak [REDAKCE] Poté došlo ke zklidnění jejího stavu. O restním stíhání vědělo v podstatě celé město [REDAKCE] většina klientů (pacientů) věděla, že je žalobkyně restně stíhána. Kauza žalobkyně také byla medializována. Jinak žalobkyně v práci byla svědomitá, poctivá, své úkoly plnila bez jakýchkoliv problémů, pacienty byla oblíbená. V souvislosti s restním stíháním žalobkyně nezaznamenal od pacientů na její osobu žádné negativní reakce, rovněž ani jeho zdravotní praxe nebyla danou skutečností nijak poznamenána, tzn. nestalo se, že by k nim do ordinace někdo přestal docházet

z důvodu trestního stíhání žalobkyně. Žalobkyně také v minulých volbách kandidovala do zastupitelstva a měla velkou oblibu a popularitu, což se projevilo na vysokém počtu preferenčních hlasů. Domnívá se, že vzhledem k tomu, že žalobkyně dobře vykonává svou práci a je oblíbená u pacientů, preferenční hlasy jí v dalších volbách neubydou. V souvislosti s trestním stíháním žalobkyně nikdy neuvažoval, že by jí přestal zaměstnávat, ať už by její trestní stíhání dopadlo jakkoliv.

5. Z výslechu svědka T [REDACTED] K [REDACTED] má soud za prokázané, že tento je manželem žalobkyně. Žalobkyně situaci kolem svého trestního stíhání špatně snášela, byla smutná, plakala, byla více přecitlivělá, úzkostná, lítostivá, docházelo mezi nimi k častějším hádkám. Situace vyústila v nutnost [REDACTED]. On ze začátku nevěřil, že žalobkyně trestný čin nespáchala, nicméně posléze si situaci vyjasnili, a situace se mezi nimi do měsíce uklidnila. V této době mezi nimi docházelo k častějším hádkám. Trestní stíhání bylo medializováno, jinak negativní reakce ze strany spoluobčanů nezaznamenal, byť se o jejím trestním stíhání vědělo. Také v souvislosti s trestním stíháním se od žalobkyně neodvrátili žádní kamarádi či kamarádky. Ani v zaměstnání neměla žalobkyně žádné problémy, pacienti se jí spíše dotazovali, jak trestní stíhání probíhá, negativní reakce nebyly. Žalobkyně také kandiduje v tomto volebním období do zastupitelstva města [REDACTED] kam ostatně kandidovala i v minulosti a byla úspěšná.
6. Z výslechu žalobkyně má soud za prokázané, že situace kolem trestního stíhání špatně snášela, měla stres, raději přestala chodit ven, chodila pouze do zaměstnání a do obchodu. Měla pocit, že na ní lidé koukají „skrz prsty“, i když vyloženě žádné negativní reakce ze strany spoluobčanů nezaznamenala, spíše jí vadilo vyptávání na předmětnou kauzu. Také se s manželem v té době častěji hádala, on jí zpočátku nevěřil, že trestný čin, ze kterého byla obviněna, nespáchala. Jinak trestní stíhání vztahy v rodině žádným způsobem nezasáhlo. Také nezaznamenala, že by kvůli jejímu trestnímu stíhání přestali lidé docházet do ordinace, kde pracovala jako zdravotní sestra. Jinak věc byla výrazně medializována, lidé v [REDACTED] věděli, že je trestně stíhána. Se sousedy od té doby moc nekomunikuje. Jinak v prvním volebním období do zastupitelstva města byla úspěšná, nejprve nechtěla v druhém volebním období kandidovat, avšak nakonec se rozhodla, že kandidovat bude a také byla úspěšná. Volby byly v roce 2018, tedy v době trestního stíhání, k jejímu zproštění došlo v roce 2019. V těchto volbách byla druhá nejlepší, zvýšily se jí volební preference, měla více hlasů.
7. Dále soud provedl dokazování článkem idnes: [REDACTED] ze dne 16.8.2016, článkem idnes: [REDACTED] ze dne 27.2.2017, článkem: [REDACTED] ze dne 26.7.2017, článkem [REDACTED], článkem [REDACTED] ze dne 14.6.2018, článkem: [REDACTED] 26.1.2018, [REDACTED]. Z těchto listinných důkazů má soud za prokázané, že kauza žalobkyně byla medializována, resp. bylo medializováno trestní stíhání zastupitelů města [REDACTED] (obecně). Větší mediální zájem byl proto, že jeden z obžalovaných byl [REDACTED] 1 [REDACTED]. Jméno žalobkyně v článcích zmíněno nebylo, vyjma článku v Zpravodaji města [REDACTED] v květnu 2017. V tomto článku sami zastupitelé (obžalovaní) obhajovali svou činnost a sdělovali svůj pohled na trestní stíhání.
8. Lékařská zpráva – výpis ze zdravotní dokumentace žalobkyně pak podporuje výpověď svědka U [REDACTED] ohledně zdravotního stavu žalobkyně, neboť z ní vyplývá, že u žalobkyně se

v rozhodném období [REDACTED] na což užívala [REDACTED] a také se u ní objevily [REDACTED] na což jí byla předepsána [REDACTED]

9. Soud také provedl dokazování právním stanoviskem k prodeji nemovitosti čp. [REDACTED] ze dne 2.4.2017 včetně profesního života [REDACTED] H [REDACTED] stanoviskem Ministerstva vnitra České republiky ze dne 20.3.2017, týká se nezávazného stanoviska podaného Ministerstvem vnitra, usnesením Okresní zastupitelství v Lounech ze dne 11.8.2016, čj. [REDACTED]. Z těchto listinných důkazů má soud za prokázané, že v rámci trestního stíhání žalobkyně prostřednictvím svého právního zástupce zakládala do trestního spisu jednak právní stanovisko její právní zástupkyně ze dne 2.4.2017 a jednak stanovisko Ministerstva vnitra ČR, z nichž vyplývalo, že město [REDACTED] mělo důvod pro legitimizování snížení kupní ceny nemovitosti. Z usnesení státního zástupce Okresního státního zastupitelství v Lounech ze dne 11.8.2016 má soud za prokázané, že poškozenému městu [REDACTED] byl ustanoven opatrovník pro výkon práv poškozeného v trestním řízení - JUDr. Božena Boubínová.
10. Z voleb do zastupitelstev obcí ze dne 10.10.2004 až 11.10.2014 a z voleb do zastupitelstev obcí ze dne 5.10.2018 až 6.10.2018 má soud za osvědčené, že žalobkyně kandidovala v roce 2014 do zastupitelstva města [REDACTED] přičemž se umístila [REDACTED]. V roce 2018 opět kandidovala do obecního zastupitelstva, kdy se umístila na [REDACTED] avšak oproti roku 2014 se zvýšil počet preferenčních hlasů pro její osobu.
11. Na základě provedeného dokazování a s odkazem na nesporná tvrzení účastníků, která soud vzal ve smyslu § 120 odst. 3 o.s.ř. za svá skutková zjištění, činí soud tento závěr o skutkovém stavu: dne 29.7.2016 bylo na základě usnesení o zahájení trestního stíhání vydané Policií ČR zahájeno trestní stíhání žalobkyně pro trestný čin porušení povinnosti při správě cizího majetku podle § 221 odst. 1 trestního zákoníku. Po podání obžaloby k Okresnímu soudu v Lounech, resp. Okresnímu soudu v Chomutově, kde řízení bylo vedeno pod sp. zn. [REDACTED] byla žalobkyně rozsudkem tohoto soudu ze dne 3.4.2019 zproštěna obžaloby podle § 226 písm. b) trestního řádu. Trestní stíhání trvalo dva roky a osm měsíců. V důsledku nezákonně vedeného trestního stíhání došlo u žalobkyně k zásahu do jejího zdraví, neboť začala trpět [REDACTED] na což musela začít brát medikaci.
12. Podle ust. § 1 zákona č. 82/1998 Sb. o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (dále jen zákon) stát odpovídá za podmínek zákonem stanovených za škodu způsobenou při výkonu státní moci. Podle ust. § 5 písm. a), b) zákona stát odpovídá za podmínek zákonem stanovených za škodu, která byla způsobena rozhodnutím, jež bylo vydáno v občanském soudním řízení, ve správním řízení, v řízení podle soudního řádu správního nebo v řízení trestním, a za škodu, která byla způsobena nesprávným úředním postupem. Podle ust. § 7 odst. 1 zákona mají právo na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím účastníci řízení, ve kterém bylo vydáno rozhodnutí, z něhož jim vznikla škoda. Podle ust. § 8 odst. 1 zákona nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím lze, není-li dále stanoveno jinak, uplatnit pouze tehdy, pokud pravomocné rozhodnutí bylo pro nezákonnost zrušeno nebo změněno příslušným orgánem. Rozhodnutím tohoto orgánu je soud rozhodující o náhradě škody vázán. Podle ust. § 31a odst. 1 zákona bez ohledu na to, zda byla nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem způsobena škoda, poskytuje se podle tohoto zákona též přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu. Podle odst. 2 cit. ust. se zadostiučinění poskytne v penězích, jestliže nemajetkovou újmu nebylo možno nahradit jinak a samotné konstatování porušení práva by se nejevilo jako dostačující. Při stanovení

výše přiměřeného zadostiučinění se přihlédne k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo.

13. Soud po provedeném dokazování a s odkazem na shora uvedená zákonná ustanovení posoudil věc po právní stránce následovně: mezi účastníky řízení není sporu o tom že soudní judikaturou, navazující na rozsudek Nejvyššího soudu České republiky ze dne 23. 2. 1990, sp. zn. 1Cz 6/90, publikovaný pod číslem 35 ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek, ročník 1991, byl s pomocí extenzivního výkladu zákona konstituován v souvislosti se zahájením (vedením) trestního stíhání, již neskončilo pravomocným odsouzením, nejen nárok na náhradu škody (majetkové újmy), ale i odškodnění újem nemajetkové povahy vztahovaných jak k tzv. nezákonnému (v odškodňovacím smyslu), trestnímu stíhání, tak i omezení osobní svobody (trestně stíhané osoby, typicky vazbou), v jeho rámci. Stejně tak není mezi účastníky sporu o tom, že rozsudek zprošťující obžaloby podle ust. § 226 písm. b) trestního řádu, je právě jedním z těch rozhodnutí, jež ruší účinky zahájeného trestního stíhání, činí rozhodnutí, jímž bylo trestní stíhání ve smyslu odškodňovacího zákona (pouze pro jeho účely) „nezákonným“ čímž zakládá nejen nárok na náhradu škody, ale jak zmíněno, i odškodnění nemajetkové újmy ve smyslu ust. § 1, 2 a násl. zákona. Uvedené právo nemá pouze ten (zjednodušeně řečeno), kdo si zahájení trestního stíhání (či vazbu) zavinil sám, ten, kdo byl obžaloby zproštěn, nebo proti němuž bylo trestní stíhání zastaveno, jen proto, že není za spáchaný trestný čin trestně odpovědný, nebo že mu byla udělena milost, nebo že trestný čin byl amnestován. Existenci jakýchkoliv shora uvedených skutečností vylučující odpovědnostní titul (tj. zejména zavinění žalobce na zahájení trestního stíhání proti jeho osobě, anebo vzetí do vazby) žalovaný ani netvrdil. Odpovědnostní tituly představované nezákonným či „nedůvodným“ trestným stíháním ve smyslu ust. § 8 odst. 1, ust. § 7 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb., jsou tedy ve věci nepochybně dány. Žalobkyně proto ve smyslu shora citovaných zákonných ustanovení má nárok na náhradu škody nemajetkové újmy, která jí v souvislosti s trestním stíháním vznikla.
14. U existence odpovědnostního předpokladu, představované vznikem nemajetkové, morální újmy v důsledku nezákonně vedeného trestního stíhání, je pak situace složitější, neboť „zatímco v případě nepřiměřené délky řízení (a platí to i v případě vazby) se újma na straně poškozeného presumuje, musí být újma založená jinou skutečností prokázána, není-li zjevné, že by stejnou újmu utrpěla jakákoliv osoba, která by byla danou skutečností postižena, a šlo by tedy o notorietu, kterou dokazovat netřeba“ (srov. např. rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR ze dne 15. 3. 2012, sp. zn. 30 Cdo 2555/2010 či ze dne 3. 7. 2012, sp. zn. 30 Cdo 4280/2011). V poměrech dané věci vychází soud z toho, že vznik imateriální újmy (jakkoliv je trestní stíhání spojeno vždy s jistým individuálním diskomfortem trestně stíhaných osob, viz k tomuto například rozhodnutí Ústavního soudu ČR, sp. zn. IV ÚS 428/2005), není na místě presumovat, ale prokazovat, stejně tak, jako intenzitu případné újmy, odůvodňující peněžní odškodnění. Vzhledem k tomu, že nebyla sporná existence nezákonného rozhodnutí, tedy odpovědnostního titulu, zůstalo tak otázkou posouzení rozsah vzniku nemajetkové újmy v osobnostní sféře žalobkyně a s tím spojená přiměřenost poskytnutého zadostiučinění k její nápravě.
15. Při stanovení formy a výše odškodnění vycházel soud z již ustálené judikatury Nejvyššího soudu ČR (srov. zejména rozh. sp. zn. 30 Cdo 2357/2010 ze dne 11.1.2012 či sp. zn. 30 Cdo 914/2011 ze dne 31.5.2012), jež formulují zásadní závěr, že při úvaze o formě a výši odškodnění za nezákonně vedené trestní stíhání je třeba přihlédnout ke třem základním kritériím, kterými zpravidla jsou: povaha věci, celková délka trestního řízení a následky v osobní sféře poškozené osoby. Žalobkyně byla stíhána pro přečin porušení povinnosti při správě cizího majetku z nedbalosti podle § 221 odst. 1 trestního zákoníku, za což jí v případě

odsouzení hrozil trest odnětí svobody až na šest měsíců nebo zákaz činnosti, tedy jde o trestní sazbu nízkého charakteru. Také s ohledem na bezúhonnost žalobkyně, nebylo reálné, že by žalobkyně byla odsouzena k trestu odnětí svobody nepodmíněně, což podstatným způsobem snižuje intenzitu nemajetkové újmy, která žalobkyni nezákonně vedeným trestním stíháním vznikla. Také povaha trestného činu, pro který byla žalobkyně trestně stíhána, zpravidla nepůsobí větší společenské odsouzení, oproti trestnímu stíhání například pro trestný čin proti životu a zdraví nebo proti rodině a dětem, se kterým převážně bývá spojena i výrazná dehonestace poškozených. Trestní stíhání trvalo celkem dva roky a osm měsíců, což lze ještě označit za dobu přiměřenou, kdy žalobkyně nebyla negativům nezákonně vedeného trestního stíhání vystavena po výrazně dlouhou dobu. Soud v rámci provedeného dokazování zaznamenal zásah do osobnostních sfér života žalobkyně – zásah do zdraví, neboť v souvislosti s trestním stíháním došlo u žalobkyně ke zhoršení zdravotního stavu, týkající se [redacted] a s tím spojená i vyšší potřeba [redacted] a zároveň se u žalobkyně rozvinula [redacted] na což bylo nutné reagovat [redacted]. Tuto skutečnost prokázal jak výslech žalobkyně, výslech svědka U [redacted] jejího ošetřujícího lékaře, tak jejího manžela svědka K [redacted]. Jinak soud provedeným dokazováním nezaznamenal, že by u žalobkyně došlo k nějakým dalším výrazným zásahům do osobního života. Nebylo prokázáno, že by žalobkyně v souvislosti s trestním stíháním nemohla vykonávat svoji práci zdravotní sestry, naopak jak vypověděl svědek U [redacted] tento byl s její prací velmi spokojen, po dobu trestního stíhání práci zdravotní sestry vykonávala a zcela jistě by nepřistoupil k ukončení pracovního poměru, i kdyby žalobkyně byla odsouzena. Také v této souvislosti nebyli v jeho ordinaci žádní pacienti. Ze strany spoluobčanů žalobkyně nezaznamenala žádné negativní reakce, tito se spíše na trestní stíhání vyptávali. Skutečnost, že spoluobčané žalobkyni negativně nevnímali, byla prokázána i tím, že žalobkyni se oproti roku 2014, kdy kandidovala do zastupitelstva, ještě zvýšily preferenční hlasy ve volbách do zastupitelstva v roce 2018 (tj. v době trestního stíhání) a žalobkyně tak byla opětovně do zastupitelstva zvolena. K tomuto by zcela jistě nedošlo, kdyby spoluobčané žalobkyni vnímali negativním způsobem. Také rodinné ani přátelské vztahy, nebyly trestním stíháním, narušeny. I když bylo v řízení zjištěno, že kauza „[redacted]“ byla medializována, bylo to zejména z důvodu, že jeden z obviněných byl v té době [redacted]. Přímo jméno žalobkyně v rámci informování médií o této kauze zmíněno nebylo.

16. Ve smyslu judikatury Nejvyššího soudu ČR, konkrétně rozhodnutí ze dne 14.6.2015, sp. zn. 30 Cdo 1747/2014, jež navazuje na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27.6.2013, sp. zn. 30 Cdo 2813/2011, je zřejmém, že výše soudem přiznaného zadostiučinění musí odpovídat výši přiznaného zadostiučinění v případech, které se v podstatných znacích shodují. Významnější odchylka je v tomto směru možná jen tehdy, bude-li soudem řádně a přesvědčivě zdůvodněna. Za tímto účelem si pak soud opatří (a to i s využitím postupu § 118a o.s.ř.) odpovídající zjištění. Žalobce by pak primárně měl zvolit přesvědčivé srovnání, podle kterého jeho újma z hlediska spravedlnosti není menší než újma jiná, za kterou se přiznává minimálně žalovaná částka. Soud zvolil komparaci s případem vedeným u zdejšího soudu pod sp. zn. [redacted] kdy poškozené byla na přiměřeném zadostiučinění za nezákonně vedené trestní stíhání mimosoudně žalovaným přiznána částka ve výši 132 000 Kč, avšak soud po provedeném dokazování dospěl k závěru (což uvedl v rozsudku ve věci samé), že žalovaný v tomto směru hradil nadstandardně a jako adekvátní částku k odškodnění pak shledal částku ve výši 45 000 Kč. I v tomto případě byla poškozená trestně stíhána pro přečin porušení povinnosti při správě cizího majetku z nedbalosti a i v tomto případě byla délka trestního stíhání dva až osm let, tj. jako u žalobkyně. Dále u poškozené byly zjištěny stejné zásahy do zdraví, neboť poškozená měla také psychické obtíže a rovněž musela začít

užívat antidepresiva. Z uvedeného je zřejmé, že oba případy jsou identické a soud tak má za to, že žalovaným poskytnuté zadostiučinění ve výši 80 000 Kč je odpovídající a dostatečné.

17. Pro úplnost soud uvádí, že i kdyby zvolil srovnání s další věcí vedenou u zdejšího soudu pod sp. zn. [REDAKCE] byla by situace obdobná. V daném případě byl poškozený stíhán pro trestný čin krádeže podle § 205 odst. 1 písm. a), přičemž mu hrozil trest odnětí svobody až na dvě léta. Délka trestního stíhání byla 4 měsíce a v daném případě nedošlo k žádným zásahům do osobnostních sfér poškozeného, zásahu do osobní svobody, když byl poškozený v rámci trestního řízení zadržen. Poškozenému se pak na přiměřeném zadostiučinění dostala morální satisfakce v podobě omluvy. Z uvedeného je zřejmé, že poškozenému v daném případě hrozil vyšší trest odnětí svobody než žalobkyni, na druhou stranu však délka trestního stíhání byla podstatně kratší než v případě žalobkyně. U tohoto poškozeného k žádným zásahům do osobnostních sfér oproti zjištěným zásahům u žalobkyně, nedošlo. Pokud pak poškozený obdržel morální zadostiučinění bez finančního odškodnění, je zřejmé, že žalobkyni bylo žalovaným mimosoudně poskytnuto dostatečné a adekvátní odškodnění její nemajetkové újmy. Z popsaného vyplývá, že v obdobných případech, které se v podstatných znacích shodují s případem žalobkyně, je poškozeným poskytováno nižší odškodnění, než bylo plněno žalobkyni.
18. Na závěr soud dodává, že pokud žalobkyně argumentovala nestandardním postupem orgánů činných v trestním řízení, nebyla tato skutečnost žádným způsobem prokázána. Pokud žalobkyně uváděla, že již v průběhu trestního stíhání existovaly důkazy, které žalobkyně založila do trestního spisu, z nichž vyplývalo, že trestní stíhání žalobkyně je v podstatě nedůvodné, soud uvádí, že tato skutečnost tzn. postup orgánů činných v trestním řízení, se projevil právě v tom, že usnesení o zahájení trestního stíhání bylo jako nezákonné zrušeno. Tedy jinak řečeno postup orgánů činných v trestním řízení byl právě tímto rozhodnutím, kterým byla žalobkyně zproštěna obžaloby, shledán jako nezákonný a právě z tohoto důvodu – titulu (nezákonného rozhodnutí) bylo žalobkyni poskytnuto přiměřené zadostiučinění.
19. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ust. § 142 odst. 1 o. s. ř., podle něhož účastníku, který měl ve věci plný úspěch, přízná soud náhradu nákladů potřebných k účelnému uplatňování nebo bránění práva proti účastníku, který ve věci úspěch neměl. Vzhledem k tomu, že byl žalovaný ve sporu plně úspěšný, přiznal mu soud náklady tohoto řízení, které se skládají z náhrady hotových výdajů ve výši 1 500 Kč podle ust. § 151 odst. 3 o. s. ř. ve spojení s ust. § 1 odst. 1,3 písm. a), b), c) a ust. § 2 odst. 3 vyhl. č. 254/2015 o stanovení výše paušální náhrady pro účely rozhodování o náhradě nákladů řízení podle ust. § 151 odst. 3 o. s. ř. a podle § 89a exekučního řádu (5 úkonů právní služby po 300 Kč – vyjádření ve věci samé a 2x příprava na jednání a 2x účast na jednání).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů od doručení písemného vyhotovení, a to k Městskému soudu v Praze prostřednictvím soudu zdejšího.

Nesplní-li povinný dobrovolně povinnost stanovenou tímto rozsudkem, může oprávněný podat návrh na výkon rozhodnutí nebo nařízení exekuce.

Praha 21. října 2020

Mgr. Tereza Jachura Maříková v.r.
soudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje Markéta Vítková